

РЕШЕНИЕ

№ 12220

гр. София, 27.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 17.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **428** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на л. св. Б. П. Р., подадена срещу Заповед № 20/16.12.2025 г. на началника на Затвора С., с която на основание чл. 63, ал. 1 от ЗИНЗС във вр. чл. 62, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС е преместен от Затвора –С. в ЗО „К.“.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспорения акт и се иска неговата отмяна.

В проведеното с.з. жалбоподателят – редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпила е декларация на 16.03.2026 г. по факс, в която същият изрично заявява, че не желае лично да участва в открито съдебно заседание на 17.03.2026 г.

Ответникът – началникът на затвора [населено място], чрез юрк. К., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Подробни съображения излага и в писмено становище от 25.02.2026 г.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед № 20/16.12.2025 г. на началника на затвора [населено място]. Установява се, че л. св. Р. по време на престоя си в затвора [населено място] е наказван многократно /общо 10 пъти/ затова, че е притежавал неразрешени вещи, отправяне на обиди и заплахи към служители и лишени от свобода, за участие във физическа саморазправа. Това е дало основание да бъде прието, че са налице предпоставките на чл. 62, ал. 1, т. 4 ЗИНЗС, като осъденото лице Б. П. Р. бъде настанено в условията на ЗО „К.“, предвид

изчерпаните възможности на територията на затвора С..

По делото е представена и приета без оспорване административната преписка, в това число и докладна записка от 11.11.2025 г. от И. Д. – ИСДВР на 7 –ма група. В същата подробно са изложени данни във връзка с проблемното поведение на л. св., участието му в конфликтни ситуации, системното нарушаване на установените правила, наложените му наказания. Оценката на риска от рецидив е с високи стойности – 95 т. Посочено е също така, че през периода, в който пребивава в определена група се наблюдава задълбочаване на конфликтните ситуации между лишените от свобода и рязко покачване на констатираните нарушения. Констатирано е, че често в повечето ситуации л.св. Р. има ключова роля. Изрично е подчертано, че е налице психологическа несъвместимост с останалите лишени от свобода на територията на групите, в които е настаняван, предвид това, че за престоя си в МЛС същият има вече изградени негативно прояви, изразяващи се в системно нарушаване на установените правила. С действията си същият създава напрежение и влияе отрицателно върху останалите лишени от свобода, с което застрашава реда и сигурността в затвора.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден от териториално и материално компетентен орган съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗИНЗС – началника на затвора [населено място].

Не е спорно по делото, че л. св. Р. е постъпил на 30.05.2024 г. в затвора [населено място], като е приведено в изпълнение с начало 15.07.2025 г. наказание по НОХД № 1996/2025 г. на СГС – лишаване от свобода за срок от 3 години. Получена е за изпълнение присъда по НОХД № 3102/2024 г. на СГС от 5 години.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗИНЗС предвижда лишените от свобода могат да бъдат премествани от затвор в затворническо общежитие от закрит тип, функциониращо като подразделение на затвора, и обратно със заповед на началника на затвора в случаите по чл. 62, ал. 1, т. 1, 4 и 5.

В настоящия случай обжалваната заповед е издадена в писмена форма съобразно чл. 59, ал. 2 от АПК, като съдържа наименование на органа, който я издава, наименование на акта, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК са посочени ясно фактическите и правни основания за издаване на заповедта. Фактическите основания са конкретните факти, въз основа на които административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност. Законово регламентирани основания за преместването на лишените от свобода са разписани в нормата на чл. 62, ал. 1, т. 1-5 от ЗИНЗС, а именно при: включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода /чл. 62, ал. 1, т. 1/; при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание /чл. 62, ал. 1, т. 2/; по молба на близките

или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти /чл. 62, ал. 1, т. 3/; по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода /чл. 62, ал. 1, т. 4/ и при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4, като в този в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода /чл. 62, ал. 1, т. 5/. Видно от текста на оспорената заповед, в същата безспорно е вписано правното основание за нейното издаване – чл. 62, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС. Посочено е, че л.св. Р. е наказван многократно /общо 10 пъти/ затова, че е притежавал неразрешени вещи, отправяне на обиди и заплахи към служители и лишени от свобода, за участие във физическа саморазправа.

От приложената докладна записка от 11.11.2025 г. безспорно се установява, че осъденото лице е наказвано за допуснати множество нарушения. Същото е с проблемно поведение, инициира и участва в конфликтни ситуации, което застрашава реда сигурността в затвора в [населено място]. В този смисъл обосновано административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки по чл. 64, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС за неговото преместване.

Съдът намира за несъстоятелен довода на жалбоподателя, че преместването му ще доведе до ограничаване на контактите с близките му и снабдяването му с документи и лекарства доколкото ЗО „К.“ се намира също на територията на Столична община.

В обобщение - оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Не се констатират съществени нарушения, обосноваващи извод за незаконосъобразност на административния акт. Според теорията, съществено е нарушението, което създава вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за издаване на акта. Данните по делото отричат извод в тази насока, тъй като фактическите основания за издаването на акта не са опровергани, нито данните от преписката поставят под съмнение истинността на приетите за установени от органа факти. При доказателствена тежест за жалбоподателя, същият не установи различна фактическа обстановка. При тези обстоятелства следва да се приеме, че жалбата е неоснователна, а оспореният административен акт - законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на л. св. Б. П. Р. против Заповед № 20/16.12.2025 г. на началника на Затвора С., с която на основание чл. 63, ал. 1 от ЗИНЗС във вр. чл. 62, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС е преместен от затвора [населено място] в ЗО „К.“.

На основание чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: